

Progresivismus je teologie bez Boha. V něčem je velmi liberální, ale nenávidí různost názorů a osobní svobodu

radiouniversum.cz/kechlibar-marian-1d-progresivismus-je-teologie-bez-boha-v-necem-je-velmi-liberalni-ale-nenavidi-ruznost-nazoru-a-osobni-svobodu/

Marian Kechlibar Díl 1/2

Text 23.1.2024 36 min Přehrát

#Ideologie #Politika #Společnost

Je to ale turbulentní doba, řekli bychom možná až život měnící: Před pár lety to byl covid, který vnesl do našich životů chaos, strach a lež, potom válka na Ukrajině, a na konci roku 23 to byl útok Hamásu na Izrael. A nejen samotný útok, ale následné události – desítky tisíc lidí v ulicích evropských měst, kteří vykřikovali nejen nenávisť vůči státu Izrael, ale také proti Židům, a nijak se netajili nenávisť vůči Západu, jako takovému, a často to byli přistěhovalci z Blízkého východu a z Afriky, nebo jejich potomci, kteří se už v Evropě narodili. Opět byla rozvířena debata o nelegální migraci, a o tom, jak Evropa, či spíše Evropská unie, nedokáže, nebo možná ani nechce, dělat nic skutečně účinného. A v této souvislosti se objevily další dva fenomény, výrazné, ale nikterak nové: Jedním byly násilné protesty proti migrantům, z nichž první, a pořádně bouřlivý, byl v irském Dublinu, dalším fenoménem byla obnovená debata o tom, že ideologie, která se nejčastěji označuje jako liberální demokracie, nebo taky někdy jako progresivismus, selhala, a přináší už viditelně daleko více škod než užitku. O milnících našeho vývoje, o turbulentní době, o kořenech problémů a o budoucnosti si budu povídat s matematikem a analytikem Marianem Kechlibarem.

Martina: Ještě doplním, že jsi autorem mnoha knih Zapomenuté příběhy, které už mají šest dílů, také románu Krvavé levandule, a na svém blogu kechlibar.net komentuješ světové i domácí dění v politice. A tak teď potřebuji, abys pro nás okomentoval: Jsme my, tedy Západ, za poslední rok příliš aktivní v sebevražedných tendencích, či ne?

Marian Kechlibar: Spíš si myslím, že to, k čemu došlo, že se určité dlouhodobé trendy, před kterými občas někdo varoval, a občas byl někdo i popotahován za to, že před tím varuje – se prostě naskládaly pohromadě, a najednou už je nelze zapírat. Jak jsi mluvila o liberální demokracii a progresivismu, tak mně přijde, že to není úplně totéž. Progresivismus je ve spoustě věcí totálně neliberální. V Americe občas používají pojem successor ideology, nástupnická ideologie, aby zdůraznili, že režim kvót a zavírání úst je ve skutečnosti značně neliberální, že je to v podstatě sociální inženýrství, které moc nerespektuje jedince. Protože podstatou liberalismu je respektovat jedince, alespoň v té klasické podobě – jedince a jeho svobodu – a progresivismus je zařízený na skupiny – ženy, muži, barevní, nebarevní, tohle pohlaví, ono pohlaví – takže tady bych jako matematik citlivý na definice varoval před směřováním těchto dvou pojmů. Progresivistům se očividně nejlépe daří v liberální demokracii, která je příliš nepotlačuje, někdy jim i nahrává, a když mají významnou moc, tak oni naopak utlačují liberalismus.

Martina: Ty jeden matematiku, tys ale zapomněl ještě na jednu proměnnou, protože když říkáš, že progresivismus se rozhodně nevyznačuje velkým liberalismem, tak by to mohlo znamenat, že to, čemu v současné době říkají liberální demokracie, snad liberální je.

Marian Kechlibar: Tak vždycky je to otázka relativity: Nevyhodí nás tady z okna a nezavrou na dvacet let. To je pořád docela dobrý výsledek. Je to lepší než mnoho jiných alternativ, které na tomhle kontinentě byly – a to i tady u nás. Před 40 lety bychom pěkně seděli v cele – ale asi neseděli, protože tehdy to bylo pohlavně oddělené – a estébáci by na nás měli spisy, a jeden z nás by měl o pár zubů míň, a podobně. Takže to je přece jenom pokrok. Jiná věc je, jestli se to dá udržet, a jestli lidé, kteří mají totalitní smýšlení, dokážou naše současné systémy vrátit ke své ideální představě, nebo aspoň částečně. Tomu se musíme bránit – tomu se tady bráníme. Je nás z podstaty významná část, v liberalismu jsou různé perspektivy, řekněme, a ano, alternativní perspektivy je třeba předkládat.

Martina: Já myslím, že rozumím tomu, co chceš říct, ale přece jen mám pocit, že když tehdy ti gentlemani v nějakém britském klubu popíjeli sladovou whisky a formulovali myšlenky liberalismu, tak měli na mysli trošku něco jiného než to, co my teď za liberalismus vydáváme. Ale podle toho, cos teď řekl, by nám mohlo stačit, že liberální je takzvaně to, když nepůjdeme bruchet.

Marian Kechlibar: O Anglii 18. a 19. století lidi zase tolik nevědí. Tam se řešily značně neliberální otázky typu: Jestli povolit katolíkům vstup na univerzitu. Bojovalo se proti strašnému množství zděděných struktur, které už byly zjevně nefunkční. Ale upřímně, já si nejsem jistý, k čemu mě chceš dostat.

Martina: Víš co...

Marian Kechlibar: Tady dokonalá svoboda není. Je to ale stále v míře, že se nebojím policajtů, což je docela významný prvek. Chtěl bych, aby to tak zůstalo.

Progresivismus je teologie bez Boha. V některých směrech je velmi liberální – pohlaví, jakým zájmem vám máme říkat. Ale u různosti názorů je extrémně rigidní.

Martina: Já jsem vůbec neměla v úmyslu se s tebou vydat touto stezkou, ale jak se to tak stává v rozhovorech s chytrými lidmi, intelekt nespoutáš, tak jsme vyrazili na jednu z odboček. A proto se pojďme vrátit.

Marian Kechlibar: Progresivismus je jakási intelektuální bondáž, a ne moc konsensuální. Jo. Když se oni baví o liberalismu, tak progresivismus se vyznačuje tím, že v některých směrech je extrémně liberální – je tam možné si říct, kdo jste jaké pohlaví, jakým zájmem vám máme říkat – ale v jiných, jako je právě různost názorů, tam je extrémně rigidní, tam je to čistá teologie bez Boha. Já bych byl tedy radši pro plošný liberalismus, omezený než v jednom směru totálně volný, a v jiném totálně rigidní.

Martina: Ty jsi řekl, že mnozí lidé za některé věci, které formulovali a nazývali pravými jmény už v uplynulých letech – tedy, že společnost, Západ, evropská společnost, bude mít tyto potíže – mnohdy sklidili posměch – někdy, v lepším případě jenom posměch – a teď se ukazuje, že některé jejich výroky byly prognostické. Řekni mi, co na Západě, když vezmeme Západ jako celek, nejméně selhalo?

Marian Kechlibar: Já si tedy myslím, že je to prostě naivita, co vedlo západní společnosti třeba k dnešní krizi s imigranty, protože ony se vynořily ze studené války jako vítězové, nepochybně bohatí – nejbohatší společnosti na světě byly v roce 1990 – a to mohlo snadno vést k představě, že tamní společensko-politické uspořádání tak, jak bylo, je nejlepší, nejmocnější, nejsilnější, a nic je nemůže ohrozit. Vyhrály nad Sovětským svazem – to zrovna nebyl malý výkon, to byl velký výkon. A myslím, že se pořád ještě odráželo, myslím, že to byl Schwarzenberg, kdo říkal: „Vy si myslíte, že jsme tak slabí, že nás pár uprchlíků rozvrátí?“ No jsme.

To je to: Konkurenčních modelů je strašně moc, a já si vůbec nejsem jistý, nakolik si zrovna progresivní mládež uvědomovala, že se třeba někdo může přistěhovat na Západ, a přitom stále ještě vyznává kult doby železné – se vším všudy – a dává preferenci tomu, aby se sekaly ruce za krádež, a stínalo za opuštění náboženského směru, a tak dál, a že může žít v kulisách mrakodrapů a sociálních dávek, a v podstatě to s pohrdáním a nenávistí maximálně využívat, ale toužit po něčem nám totálně nepochopitelném. Jenomže ono to tak je.

Já teď pozoruji, že teď třeba Zelení měli svůj sraz v Německu, Parteitag, kde už je celkem zřetelně vidět, že některým těmito lidem to dochází, a některým ne. Takže na sjezdu strany byli rozhádaní, protože zejména nejmladší, mladí Zelení tlačili pitomosti, ale starší, kteří už jsou často třeba v pozicích starostů, říkali: „To už fakt nejde. Naše města už nezvládnou vámi zprostředkované poměry.“ Nevedlo to k úplnému rozdělení strany. Na rozdíl od Rakouska, kde se svého času štípli přesně na těchto tématech, a založili dvě různé strany, z nichž jedna zůstala jako Zelení. Ale i tak je tam tento vnitřní konflikt obrovský.

A realita se v mozku propracovává různým tempem, a to taky podle toho, jaké máte osobní zážitky. Pokud někdo žije v nějaké nóbl čtvrti, tak se nemusí bát, že mu shoří elektrická koloběžka, nebo běžné auto, protože kolem táhl nějaký dav. Ten, kdo už žije v nějakých jiných poměrech, se potkal s jinými problémy, a je realističtější. A samozřejmě druhá věc je, že tady je válečný stav na Ukrajině, různé spory s Čínou, byť tedy v poslední době se zdá, že Čína trošku zaveslovala zpět, a spíše nechce jít do nějaké ostré konfrontace. A z toho všeho nám vychází celkem zřetelně, že západní civilizace s jejím liberalismem je jeden model, relativně úspěšný, ale rozhodně musí počítat s tím, že má protivníky silné, odhodlané, a tak dál, a možná by měla přemýšlet o tom, čím bude atraktivnější než oni. Protože když někde přijde nějaký katarský šejk s kufry plnými dolarů, tak působí už jenom těmito kufry plnými dolarů, a může získat nějaký vliv pro Hamás, a podobně. A teď je otázka: Co my vůči tomu postavíme vstříc?

Progresivisté nemají rádi osobní svobodu

Martina: Tak schválně, co myslíš, že vůči tomu teď, v současné době, může Západ jako takový, postavit jako lákadlo, a jako obhajobu své další existence a rozkvětu?

Marian Kechlibar: Přesně to, co progresivisté nemají rádi, a to je osobní svoboda. Víceméně celé dějiny lidstva jsou soupeření různých skupin, kmenů a národů, vedených typicky nějakým císařem, velkým náčelníkem, chánem, a tak dál, ale my jsme umožnili lidem osobní autonomii, a to je podle mě to, co rozkládá Saúdskou Arábii zevnitř: Mladí Saúdové vystudovali v Londýně a v New Yorku, a vracejí se s představou, že jim stát nebude kecat do toho, co nosí na hlavě, a jestli už smějí řídit auto – v souvislosti s pohlavím.

Martina: Promiň, můžu vstoupit? Ono to tak vždycky úplně nefunguje, protože vezměme v úvahu, že většina třeba afrických diktátorů má za sebou prestižní školy, a pak se vrátili, a decimovali, nebo snědli svou opozici.

Marian Kechlibar: Ano, ale to jsem neřekl. Ale je zjevné, že zrovna ze západního světa se ty myšlenky dotahují jednak tímto způsobem, tedy lidmi, kteří se osobně vrátili – to tak ale vždycky bylo. Když tady panoval Metternichův absolutismus, tak sem tahali liberální myšlenky lidé, kteří třeba nějakou dobu pobývali v Anglii. Proto se zaváděla evidence toho, kdo kam přijel, tajná policie to sledovala, protože chtěla vědět, kde, kdo bude šířit myšlenky o tom, že člověk má mít hlasovací právo. A vždy to tak bylo, že opravdu fyzickým posunem osob se šířily myšlenky. Koneckonců i k nám se šíří islám, a propalestinská hnutí, tedy opačným směrem. A druhá věc je, že internet – a internet není fakt zařízený na to, aby fungoval halal – tam prostě inženýři, kteří tyto systémy vymýšleli, rozhodně nemysleli na to, že by měl být administrátorem imám, který zabrání posunu nevěřících myšlenek do správy komunit, nebo že otec má totálně kontrolovat veškerý provoz z mobilu své dcery, a podobně. Tudíž je to taky taková roura a třecí síla, a zrovna v bohatých zemích Perského zálivu se to docela projevuje.

Martina: Prosim tě, ty jsi tady vzpomenu kongres strany Zelených v Německu, a popsal jsi, řekněme, tamní těžký spor mezi mladšími a staršími: Řekni mi, v této situaci je tedy markantní, že i některým dřívějším vítáčům je současná proimigrační politika Evropské unie už proti srsti? Už dokážou nazřít, že se třeba mýlili a že pokračovat v tomto trendu by mohlo být do budoucna až sebevražedné? Dokážeš vysvětlit, co vedení Evropské unie drží u toho, že tento záměr stále prosazuje, a to navzdory přání části obyvatelstva, a že toto přání obyvatelstva naprosto nereflexuje?

Marian Kechlibar: Když se podíváte na dění v Evropské unii, tak v nejpostiženějších zemích je vesměs právě bezmocnost – oni spíš nedělají nic. Migrace probíhá sama. Oni samozřejmě, ve spolupráci nějakých zdejších spolupracovníků, třeba v Itálii, neustále vyšetřují neziskovky, jak moc si rozumějí s pašeráckými klany, ale v zásadě je tlak z venčí částečně spontánní tím, že je v našem okolí vysoká porodnost, a pak jsou zde půlfactory, jako dobré sociální zabezpečení. Člověk úplně krásně vidí, jak se tyto proudy třídí podle toho, které země jsou štedřejší, a které jsou méně štedré: Třeba do Dánska nejde skoro nikdo, do Švédska spousta lidí, a námi spíš jenom procházejí, protože tady není žádné terno sedět ve Vyšných Lhotách s miskou rýže, takže se snaží zmizet co nejrychleji.

Martina: Zatím.

Marian Kechlibar: Já vím. Ale Česká republika na to asi nebude mít reálně peníze, aby zrovna tyto lidi vydržovala. Je to spíš naopak, tedy že postupně začínají zjišťovat, že to je špatné i v Německu, a jinde, a že prostě tyto možnosti nemají.

Martina: To se právě chci zeptat, jestli si myslíš, že utopické sny o integraci migrantů, a o pokračování v tomto nastoupeném trendu, už jsou...

Marian Kechlibar: Podle mě je to jednoznačně překročená kapacita. Když přijde deset Afghánců, tak jim nezbude než se přizpůsobit desetimiliónové, nebo stomiliónové vládě. Když jich přijde sto tisíc, tak vytvoří svou vlastní komunitu – už se přizpůsobovat nemusí. Čili, je to všechno otázka toho, že kvantita má svoji vlastní kvalitu. V současné době, kdyby se nějakým zázrakem zavřely hranice, tak někdy kolem roku 2070 to možná budeme mít zpracováno. Ale ony se nezavřou. To by v podstatě znamenalo zrušit azylové právo, a na to nějak u nás zatím nejsou nervy, i když občas pozoruji, že se občas tato myšlenka vynoří. Azylové právo, které bylo dohodnuto ve stínu druhé světové války, nemělo vlastně sloužit k masivnímu stěhování celých národů, a je to v podstatě úchylka od toho, co byl původní záměr, ale pořád to ještě nevypadá, že by kterákoli západní země měla odvahu říct: „My od těch smluv odstupujeme, a budeme azyl udělovat jenom v nějakých výjimečných případech, když je válka v našem bezprostředním okolí, a za ten zbytek světa nechceme nést odpovědnost.“ Tečka.

Některé mladé ženy mají tendenci přehánět to se sebeobětováním, nebo s pečovatelstvím pro lidi, kteří si to nezaslouží. Mají v očích fanatické světlo.

Martina: Mariane, nechci tě nutit ke spekulacím, ale mám prostě pocit, že se rád držíš faktů. A proto se tě chci zeptat: Vidíš za tím – když si Evropská unie položí vedle sebe tato fakta, a přesto v této politice pokračuje tak, jak pokračuje – úplnou politickou neschopnost a ignoranci, nebo záměr?

Marian Kechlibar: Tady je obrovská setrvačnost. My se ještě pořád vzpomínáme z peaku Gréty, kdy v té době všichni začali šílet kolem klimatické změny, a projevilo se to mimo jiné značným množstvím hlasů pro zelené strany, které s sebou táhnou typicky otevřenou migrační politiku, ačkoliv by v podstatě nemusely. Mezi ekologií CO2 na jedné straně, a migrací z Afriky na druhé straně, je velice volné ideové spojení. Dokážu si představit pravý opak, že musejí zůstat v Africe, aby si nezvyšovali svou uhlíkovou stopu, kterou, když se přestěhují do Evropy, mají vysokou. Ale fakt je, že těsně před covidem byla Evropa výrazně naladěna na tuto vlnu, a to se projevilo ve složení všech možných orgánů, včetně Evropského parlamentu, a podle mě se to částečně projevilo i výběrem eurokomisařů.

Jiná věc je, že von der Leyenová je prostě kamarádka Merkelové, která pořádně nic neumí, ale dokáže neurážet, takže vybublá nahoru jak korek, kdežto třeba relativně schopný Manfred Weber dráždil lidi právě tím, že je schopný. A teď už je vidět, že zelená vlna zase poklesla, z Thunbergové – chuděry – je autistka vychovaná komunisty – já se na ni v podstatě nezlobím – a teď štvě proti Židům, nikdo neví proč, a sebralo jí to popularitu.

A začalo se projevovat, že dekarbonizační procesy jsou šíleně drahé, takže začínají vítězit politici, kteří říkají: „Dost tohoto šílenství.“ To bylo i nezanedbatelným faktorem i ve vítězství Gerta Wilderse, protože Nizozemsko jelo v takovýto programech, nejenom v dekarbonizačních, ale i denitrogenizačních, o sto šest – prostě snažili se snížit emise dusíkatých látek, což mělo negativní vliv jak na zemědělství, tak třeba na stavbu nových domů, a podobně.

Martina: Také mu prognózy nedávaly příliš šancí.

Marian Kechlibar: Ony mu dávaly šance, že se umístí, ale ne s takovýmto náskokem.

Martina: Překvapení.

Marian Kechlibar: Prostě se mezitím změnila nálada. Ale kontinent této velikosti má strašnou setrvačnost, a to je mimochodem nevýhoda velkých celků. Neustále se potkávám s lidmi, kteří křičí: „Více Evropy, protože budeme silnější.“ Ale zároveň budeme rigidnější. Tyto velké celky mají tendenci – jako Titanik – plout dopředu na svém starém kurzu, ale než uhnete kurz doleva, nebo doprava, tak můžete narazit. Od doby Římské říše uplynulo dva tisíce let, a furt jsou na světě velké a malé státy, a kdyby bylo být malým státem tak nevýhodné, tak by neexistovaly. Ale ony mají nějakou schopnost přežít, kterou třeba velké celky nemají, protože v nějaké kritické chvíli rozhodnou špatně, a rozpadnou se. A myslím, že to na Evropě vidíme naprosto dokonale: Tam je prostě taková setrvačnost, lidé v Bruselu jsou tak vzdáleni od svých rodných zemí, a tak dál, že prostě nemusejí být včas schopni zpětné vazby.

Martina: Ty jsi nedávno v jednom rozhovoru řekl, že veteráni druhé světové války by dnešní situaci rozuměli lépe, a dokázali by ji účinněji řešit, ale už jsou bohužel dávno mrtví. Jak jsi to myslel?

Marian Kechlibar: Tak pro veterána druhé světové války nebylo žádné překvapení, že může být zfanatizován jedinec myšlenkou, kvůli které půjde zabíjet a umírat. To je nám tady pořád ještě divné. Já myslím, že část lidí na Západě, která byla upřímně zděšena, když viděla islamisty táhnout Essenem pod vlajkami se šahádou – to je opravdu jiný svět. A to v našich vlastních ulicích, v ulicích západní civilizace. To by pro veterány nebylo takové překvapení, protože věděli, že jsou alternativní struktury, nebezpečné, silné, schopné motivovat lidi k sebevražednosti, k destruktivitě, a že něco takového klidně může kvést pod středověkými katedrálami. Německo se za nacistické říše neuvěřitelně zvrhlo – byla to vzdělaná země, kulturní, a tak dále, a stejně překlíkla do něčeho šíleného. Takže pro veterána by to nebylo takové překvapení.

Martina: Nechci ti nic podsouvat, ale ty jsi teď hovořil o fanatismu. Když sleduješ svět kolem sebe, tak zahlédl jsi podobný lesk už i v očích současníků?

Marian Kechlibar: Já jsem ho viděl v očích těch vítacích zástupů v roce 15. To byla zaplněná hala, nádražní, a povětšinou to byly ženy – bohužel. Určitý typ mladé ženy má určitě tendenci přehánět to se svým sebeobětováním, nebo s pečovatelstvím – přenášet to na lidi, kteří si to nezaslouží. Ale to neříkám, že čtvrtina davu za to nemůže. A sám si vzpomínám na to, co bylo proti: To bylo strašně moc demonstrací proti migračním kvótám, a tak dále. A přišlo mi, že když byly proti tomu protidemonstrace, co tady taky organizovali mladí Zelení, kterým je dvacet, a podobně, tak tam byl tento fanatismus vidět daleko zřetelněji než na hlavních demonstracích.

Martina: Aby to nezůstalo jenom na ženách, které velice zapáleně...

Marian Kechlibar: Asi budeš souhlasit, že když se sejde tlupa mladých progresivistů, tak je tam míň chlapů než ženských. Když se sejde Klausova tlupa, tak je tam drtivá většina chlapů, dědků, ale strašně málo žen. Já si pamatuji, jak jsme se jednou potkali na jedné akci, kde jsi byla jediné děvče.

Výhodou je, že v Bruselu jsou extrémně nejednotní, a málokdy se stane, že by byl jeden stát proti sedmadvaceti

Martina: To je pravda. A na akcích lidí, kteří jsou ochotni se přilepit k asfaltu, je možná více studentek, děvčat – můžete to podrobit zkoumání. Ale na druhou stranu ten lesk, o kterém jsme se bavili, je možná vidět i v očích mnoha mužů, potažmo novinářů, potažmo politiků. Pozoruješ ho stále?

Marian Kechlibar: Asi jo. Občas. Ale tito lidé začali být opatrnější. Většina z nich nejsou takoví fanatici, aby tlačili názor úplně „über alles“, třeba za cenu poškození vlastní pověsti. V roce 15 to viselo v takové, řekněme, nejistotě, to se mohlo stát cokoliv. Česká republika se mohla stát totálně protiimigrační, ale mohla taky z nějakého důvodu naskočit na „Wir schaffen das!“, a podle mě část lidí možná doufala v to, že tato jejich myšlenka převáží za A) pod tlakem reality, že těchto lidí tady bylo hodně. Za B) přání Němců, které tady dodnes má, bohužel, silné posluchačstvo. Ale nestalo se, a část z nich se rozhodla, že to bude spíš skrývat. Určitě jsou i lidi, kteří změnili názor, ale to je těžké posoudit zvenčí.

Martina: Mariane, a nemyslíš si, že jsme o nějakou koňskou délku blíže tomu „Wir schaffen das!“ poté, co ministr Rakušan za nás podepsal v Evropě onen tolikrát zmiňovaný migrační pakt? I když on zarputile tvrdí, že v něm žádná ustanovení o kvótách nejsou, ale právníci tvrdí, že jsou a že pokud nebudeme tyto kvóty plnit, tak budeme platit, a tak dále. Myslíš si, že i nás čeká toto obohacení?

Marian Kechlibar: Obávám se, že tato možnost je reálná. Ale samozřejmě přijde nová vláda, a ta může takové podpisy vypovědět, a zkuste ji pak k něčemu přinutit. Když v roce 15 byly na podzim volby v Polsku, tak se prostě vystřídaly strany, a i když Polsko už před tím souhlasilo s rozdělovacími kvótami, tak je pak prostě odvolalo, a nikdo je nedonutil k opaku. Tečka. Prostě nevzali ani jednoho. A samozřejmě i Evropská unie se různým způsobem mění: Je tady Meloniová v Itálii, možná bude Wilders v Nizozemí, a tito lidé po nás nebudou chtít, abychom brali migranty. Oni zase mají jiný názor. Takže spíš je to otázka, jestli po ministru Rakušanovi bude ministr, řekněme Čech, který bude hledět na české zájmy a který prostě odmítne kvóty plnit – a jsem zvědav, co udělají. Myslím, že je slušná šance, že by se to obešlo bez konkrétních následků.

Martina: To mě překvapilo, že říkáš, že není problém tyto smlouvy neplnit.

Marian Kechlibar: Mezinárodní politika je do značné míry o tom: „Přinut' mě!“ – Je to tak.

Martina: Myslím, že táta náčelník je dodnes v tomto přístupu Island, protože ten skutečně dokázal říct: „Víte co, my vám nic platit nebudeme. My jsme vládu svrhli, přepsali jsme ústavu, a my to teď vedeme jinak.“ A ticho po pěšině.

Marian Kechlibar: A zase ta výhoda uspořádání v Bruselu je, že jsou tam extrémně nejednotní, to znamená, že se málokdy stane, že byste byl sám proti sedmadvaceti, spíš to bude 16:12, a v takových situacích začíná už být – aspoň dokud je – zachováno právo veta v důležitých věcech, což je důležité, takže prostě není zas tak výhodné šikanovat nějakou stranu, protože ona nám to pak později může vrátit. A tak dál. Takže tvrdý tlak. Já třeba nesouhlasím se spoustou Orbánových politik, ale všímám si, že i s ním radši jednají, než aby mu vysloveně kroutili ruce za záda. Využívá toho tedy způsobem parazitním, ale tak to chodí.

Politika následuje demografii. Dovezete-li Blízký východ, budete mít Blízký východ se vším všudy. Na zaslepených liberálech mě zaráží, že si to neuvědomují.

Martina: Říkáš, že pro nás je jakousi výhodou, a možná do budoucna spásou, nejednotnost v Evropském parlamentu. Ale aby to přece jenom nedopadlo tak – jako už to jednou přinesla historie – že když už nájezdníci stáli na hranicích Říma, tak se senátoři dohadovali, komu vztyčí v Senátu sochu. Uvidíme. Ale ty jsi tady hovořil o tom, že si myslíš, že my zkrátka dlouho nebudeme cílovou destinací pro žádné migranty z Afriky, nebo Blízkého východu. Nemyslíš, že můžeme čekat spíše vlnu migrantů v podobě původních Francouzů, Švédů, Němců, kteří budou prchat před novými poměry, a před obohacením?

Marian Kechlibar: Za prvé bych chtěl svou predikci kodifikovat tím, že náš sociální systém zůstane prostě lakotný, takže vůči švédským, nebo německým nabídkám to není lukrativní. Tito lidé musejí splatit třeba 200 000 pašerákům, a to prostě z českých dávek zatím nejde. Většina z nich nemá kvalifikaci, aby si našla dobrou práci, a tím pádem si myslím, je toto naše hlavní ochrana. Upřímně. Nic víc. Dokud nezačneme utrácet za nicnedělání Afričanů, tak je to furt ještě dobré, jo. A samozřejmě, obávám se nějaké možnosti, že by Evropa silou prosadila, že jim budeme muset dávat sociální dávky na německé úrovni – to je neudržitelné, a v Bulharsku by to byla extra neudržitelné – ale lidi měli hloupější nápady, které realizovali.

Nicméně jsi mluvila o migraci „západáků“. Ono je to vidět u těch ekonomicky slabších států – přibývá tady Španělů a Italů. Bývalo to extrémně vzácné, potkat tady španělsky mluvícího občana, dneska už to není zase tak vzácné, a někteří z nich si tady zakládají byť třeba jenom malé podniky, a podobně. U lidí bohatších se domnívám, že jejich přirozenou tendencí bude stěhovat se do jiných bohatých zemí, které jsou ale bezpečné, protože si můžou dovolit, dejme tomu, dům někde v Austrálii, takže pojedou do Austrálie. Poměrně hodně bohatých Němců je ve Švýcarsku. Tam je sice spousta imigrantů, ale švýcarská policie to nějak drží, kdežto v Berlíně bych o tom pochyboval. Takže tam, myslím, bude dvojkolejný provoz. A chudší státy, které mají problém, ať už je to Itálie, nebo Řecko, nebo Španělsko – tak pro ně může být východní Evropa celkem přijatelná. Lépe postavení lidé z bohatých západních států budou vyhledávat destinace typu Spojených států, Austrálie, a tak dále, které mají, mimo jiné, tu výhodu, že jsou plošně větší. Takže, podíváte-li se na Spojené státy, tak tam opravdu je široký rozsah kvality života, od nejpříšernějších slumů, kde žijí nějakí lidé v chatrčích, bez tekoucí vody, a ještě se tam vyskytuje infekce měchovcem žilnatým, a podobné věci, které jsou typické pro Afriku, až po velice, velice luxusní čtvrti, kde je prostě jedinec bez dvou porsche v podstatě jako sluha. A vzhledem k tomu, že tato země má několik miliónů kilometrů čtverečních, tak na sebe nenarážejí, kdežto v hustě osídleném Nizozemsku nemůžete zajistit, abyste na sebe nenaráželi. Tam je moc lidí, a začínají být v příliš těsném kontaktu. Čili tedy z hlediska bohatého západáka je výhodné se přestěhovat někam, kde narážet nebude.

Martina: Mariane, ty jsi vyslovil jistou naději do budoucna, která by mohla spočívat v tom, že náš sociální systém zůstane lakotný. A teď je jenom potřeba se podívat na to, jaká je současnost, a zda-li třeba náš sociální systém zůstal lakotný, nebo spořivý, třeba i vůči ukrajinským migrantům. Ale to je asi záležitost, která se bude časem také ještě zpracovávat, vyhodnocovat, a výsledky budeme teprve znát. Pojdme se podívat dál. Ty jsi tady zmiňoval Grétu, zmiňoval jsi, jakým způsobem se Gréta najednou zase

vyprofilovala, kromě ochrany životního prostředí, i politicky, a propalestinsky. To jsou záležitosti, které v poslední době mnoho lidí přivádí ke sledování zpráv, když vidí demonstrace stovek tisíců lidí, jako byly ty propalestinské. Jak to, prosím tě, vnímáš ty?

Marian Kechlibar: Politika následuje demografii, to znamená, dovezete-li Blízký východ, budete mít Blízký východ se vším všudy. To je něco, co mě právě na liberálech, těch klasických, zaslepených, zaráží, že si neuvědomují, že vystřídají-li etnikum, tak je poměrně pravděpodobné, že ono si s sebou přinese svoje vlastní návyky. Ale každý primitiv si uvědomuje, že to znamená třeba jinou kuchyni, že prostě bude kebab, ale málokdo si uvědomuje, že to znamená i odlišnou politiku, odlišné hodnoty – kdo je v právu, kdo není v právu, co se nesmí dělat. A přitom, když máte v nějakém městě 20, 30 % muslimů, což zase tak totální výjimka ve velkých městech není – tak bodejť by tam nebyly propalestinské demonstrace zabírající celá náměstí. To, že někomu nedocházelo, že třeba k tomu dojde a že část těchto lidí nebude jenom takových, že jim jde o práva, ale že to jsou vyslovení příznivci terorismu – což tedy asi je – že toto někomu nedocházelo, je pro mě pořád šokující. Ale holt jsem si na to už zvyknul.

Všechny příspěvky s Marian Kechlibar

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.